

На истина стигнахме тамо, но онова що ны сретна не бѣше помало опасно отъ флоту, коя ни даде вино да бѣгаме: найдохме потыя Сицилійски мѣста други Троадцы Гречески непріятели; тамо царствоваше старый Анхистъ, кой бѣше излезалъ изъ Троаду. Ёдва достигнахме по тыя кранца, народъ кон обитаваше тукъ, повѣроваха да сме, или нѣкои народи отъ нѣкой островъ, или нѣкои жители отъ другъ островъ, или нѣкои чуждинцы, кои дойдохме да завоеваемъ нихную землю. Въ первое устремленіе движими отъ ярость изгориха ны корабль; заклаха сичкія наши дружина, и оставиха само Ментора и мене за да ны представать на Акеста, и да научи отъ насъ каква е была нашая мысль, и отъ гдѣ идемъ ные. Влезохме во градъ съ руке везаны назадъ; и нашая смерть се не возбраняваше за друго, само да послужимъ за позорище на единъ народъ жестогъ, ако ны разумѣха че сме Грецы.

Исперва ны представиха Акесту, кой держеше единъ златъ скиптръ въ руку, судеше онія люди и готовешесе за одну голѣму жертву. Онъ ны попыта съ единъ страшень звукъ, кое е наше отечество, и намѣреніе нашего прихода. Менторъ абіе отговори тако: ные идемъ отъ мѣста Великія Есперіи, и наше отечество не е далекъ отъ здѣ. Съ това онъ избѣгна да яви защо сме Грецы. Но Акестъ безъ да го слуша повече, позна ны за чуждинцы, кои скривае нашія мысли, повелѣ да ны пратать въ одну ближну гору, гдѣ да служимъ като роби подъ оныя що пасеха стада его.

Това состояніе ми се видѣ построго отъ смерть, за това абіе викнахъ, о царю! умертви